

ALBINA

REVISTA POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-I P. V. Năsturel	N. Nicolescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodosiu
I. Otescu	C. C. P.-Tașcă

ALBINA

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țara pe an lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8
 „ „ „ pe 6 luni „ 3 | Un număr . . . . . 15 bani.
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Artur Gorovei, Legile țării : Despre servituți.
Spiridon Popescu, Norocul lui Moș Toma (IV).
M. Lupescu, Vorbe despre unire.
Fl. Cristescu, Scrisori către un învățător tânăr. Scrisoarea X-a.
Maria Beiu-Paladi, Izvor de fericire. (Sfârșit).

DIN LITERATURA ROMÂNĂ :

I. Hellade Rădulescu, Corbul și vulpea. (Cu ilustrație).

DIN POPOR :

I. Zanne, Sasul și leneșul.

FELURIMI :

I. N., Mușuroaie luminoase de furnici albe. (Cu 2 ilustrațiuni).

DIN ZIARE ȘI REVISTE :

Fumatul la copii — Cal cu nărav.

CRONICA :

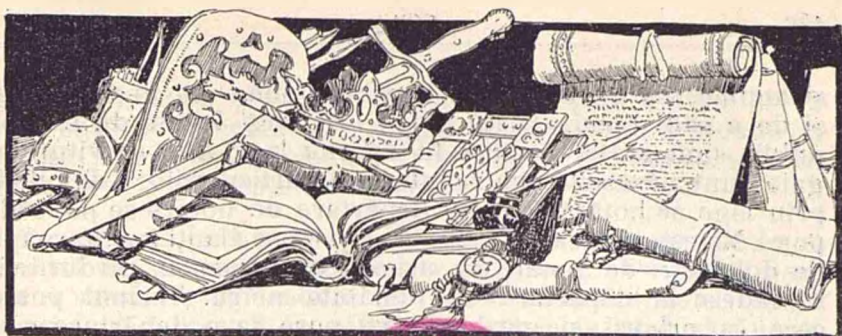
Corpurile legiuitoare.— Serbarea zilei de 24 Ianuarie.— Innecurile din Franța. (Cu 3 ilustrațiuni).
 Cărți primite la Redacție.

PAGINA GLUMEATĂ :

Stan Pățitul, «Cine sapă groapa altuia cade singur într'ânsa». (Cu 6 ilustrațiuni).

SUPLEMENT :

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 16 dela 31 Ianuarie 1910.

LEGILE ȚĂRII.

Despre servituți.

Orice proprietar are dreptul să se bucure netulburat de proprietatea sa, după cum am văzut până acuma. Am o bucată de pământ, pot să fac orice aș vrea cu dânsa, întrucât, prin fapta mea, nu jignesc drepturile altuia ori nu mă abat dela vre-o lege.

Cu toate acestea sunt împrejurări când drepturile mele de proprietar sufer o mărginire, adică proprietatea mea este datoare să sufere o știrbire în folosul altei proprietăți. De pildă, vecinul are dreptul să treacă peste ogorul meu ca să-și adape vitele la pârâu, și măcar că mie nu-mi vine aceasta la socoteală, n'am să-l pot opri, dacă va avea bine statornicit acest drept. Sau altfel : apele de pe pământul vecinului meu se scurg în curtea mea, și-mi fac stricăciune ; eu nu pot să-i cer să facă șanțuri ori zăgazuri ca să abată aceste ape, pentru că sunt îndatorat, prin lege, să primesc aceste ape și să nu pot cere nici o despăgubire.

Aceste drepturi ale vecinului meu asupra proprietății mele, nu sunt ale lui personale, precum este dreptul de alegător, pentru că dacă el și-ar vinde pământul unei alte persoane, aceste drepturi ale lui încetează, și trec asupra aceluia care a cumpărat pământul. Asta însemnează că drepturile acestea asupra proprietății mele, le are proprietatea vecină însăși, fără a se țineă socoteală de persoana în mâinile căreia se află.

Acest fel de drepturi se numește *servitute* sau *șerbire*.

Am spus că proprietarul unui loc este dator să primească apele care se scurg de pe proprietatea vecinului. Aceasta este o servitute *naturală* sau *firească*, adică născută din firea lucrurilor.

Alte servituți se statornicesc prin lege, și se numesc *legale*. Unele servituți legale sunt născocite pentru un interes public ; de pildă statul are servitute asupra zonelor șoselelor,

și anume are dreptul de a așeza pe zone movili de prund și de a sădi pomi. Toate aceste servituți legale de interes public sunt arătate anume în diferite legi. Alte servituți legale sunt născocite pentru interesul particularilor; de pildă, prin lege se hotărăște la ce depărtare de hotare se pot sădi pomi. Nu este ertat a sădi arbori cari cresc înalți mai aproape de doi metri de hotar, iar arborii mici pentru garduri vii se sădesc la depărtare de jumătate metru. Vecinul poate cere ca arborii și gardurile vii puse la o depărtare mai mică să se scoată. Acela pe a cărui proprietate se întind pe pământul său, are drept a le tăia singur.

Tot prin lege se arată că cel ce vrea să facă un puț sau o privată lângă un zid al altuia, cel ce vrea să clădească un cămin sau vatră, o fierărie, un cuptor sau sobă, să alăture un ocol de vite, sau cel ce vrea să puie lângă zidul altuia un magazin de sare sau grămezi de materii care pot aduce vătămare, este îndatorat să lase depărtarea prescrisă de regulamente, să lase depărtarea după cum este obiceiul locului.

De asemenea tot legea îndatorește pe proprietarul unei case ca să-i facă streșina astfel încât apele din ploii să se scurgă pe tărâmul său, sau pe ulițe, iară nu pe locul vecinului său.

Insfârșit, unul din vecinul poate face, fără învoirea celuilalt, nici într'un chip fereastră sau deschidere într'un singur zid comun, și nimeni nu poate avea vedere sau ferestre spre vedere, nici balcoane sau alte asemenea asupra proprietății îngrădite sau neîngrădite a vecinului său, de nu va fi o depărtare de un metru și nouăzeci de centimetri între zidul pe care se deschid aceste vederi și proprietatea vecină.

O altă servitute legală de interes particular este aceasta: Proprietarul al cărui loc este înfundat, și nu are eșire, poate reclama o trecere pe locul vecinului său, cu îndatorire de a-l despăgubi în proporție cu pagubele ce s'ar putea pricinui. Trecerea trebuie făcută pe partea ce ar scurta calea proprietarului locului închis, ca să iasă la drum, și trebuie să se aleagă trecerea prin locul ce ar pricinui o mai puțină pagubă aceluia pe al cărui loc trecerea urmează a fi deschisă.

Afară de aceste servituți statornicite prin lege, sau *legale* mai sunt servituți statornicite de oameni, după interesele pe cari le au ei, interese care se ivesc în fiecare zi, după descoperirile și invențiile pe care le face mintea omenească și care se pot numi servituți *convenționale*, adică statornicite prin *convenție* sau *invoială*.

Nevoile oamenilor sunt felurite, și când vor să stabilească servituți, uneori se pot îndatoră să facă un lucru, alteori să nu-l facă. Așa, mă pot îndatoră ca să las pe vecinul meu să-și facă un șanț pe proprietatea mea, ca să-și aducă apă

la o morișcă de pe proprietatea lui. Aceasta ar fi o servitute *pozitivă*. Vecinul meu, însă, ar putea să se îndatorească să nu zidească niciodată vreo clădire în fața casei mele. Aceasta e o servitute *negativă*.

Pentru ca unele servituți să aibă ființă, nu-i nevoie ca omul să fie de față când ele se săvârșesc. De pildă, dacă am o servitute de vedere în curtea vecinului, este destul să-mi facă fereastră în perețele casei mele, fără să fiu nevoit să stau toată ziua la fereastră, ori măcar un anumit număr de ceasuri pe zi. Acest fel de servituți se numesc, în lege, *servituți continue*.

Alte servituți, din potrivă, au nevoie de o faptă a omului pentru a putea fi exercitate. Așa, că se pot zice că am o servitute de trecere pe o poartă sau pe un loc al vecinului, trebuie să trec pe acolo eu singur.

Pe fereastra care dă în curtea vecinului, lumina pătrunde în casa mea fără ajutorul meu, voi fi eu ori nu voi fi în casă; niciodată n'are să-mi poată spune vecinul că eu nu m'am folosit de acea lumină. Pe când dacă am o servitute de trecere prin curtea vecinului, și timp de treizeci de ani nu voi trece niciodată, vecinul ar putea să-mi spuie că s'a prescris dreptul meu, și va putea să mă oprească de a mai trece.

Acest soi de servituți se numesc *servituți necontinue*.

Unele servituți au semne de pe care putem să știm că este o servitute. Toată lumea poată să vadă fereastră în perețele casei, ori șanțul prin care curge apa la moară. Aceste servituți se zic *aparente*, adică în văzul tuturora. Altele nu se arată prin semne exterioare. De pildă, prin nimic nu se poate vedea că am asupra vecinului meu o servitute ca el să nu-și înalțe casa lui mai sus de patru metri, pentru a nu-mi împiedică mie vederea din foisorul casei mele. Aceste servituți se numesc *neaparente*.

Am spus că sunt servituți naturale sau firești, legale și convenționale. Cele naturale și cele legale sunt arătate în lege, pe când cele convenționale se nasc între oameni după nevoile lor și se statornicește ca orișicare alte obligațiuni. Legea arată alte trei moduri prin care se pot stabili servituțile, și anume: *titlul, posesiunea de treizeci de ani și destinația proprietarului.e*.

Titlul este actul juridic prin care s'a stabilit servitutea. O servitute se poate stabili prin un contract (vânzare, dănie, etc.), sau prin testament. Prin *titlu* nu se înțelege actul scris prin care se dovedește o învoeală între părți, ci chiar o învoeală prin graiu.

Prin *prescripție* sau *posesiune de treizeci de ani*, servituțile se pot dobândi după regulile pe care le-am arătat când am vorbit despre posesiune.

Mai neînțeleasă pare a fi servitutea stabilită prin *destinația proprietarului*.

Intrebuințăm cuvintele așa cum se găsesc în legi, dar le tălmăcim ca să le poată înțelege orișicine ; de aceea nimeni să nu ne învinuească pentrucă spunem niște cuvinte care nu sună bine românește.

Iată ce însemnează «destinația proprietarului».

Să presupunem că un proprietar zidește două case alături, și între amândouă casele rămâne un loc îngust pentru poarta prin care se intră în curțile amânduror caselor ; locul acesta este așa de îngust, încât dacă s'ar împărți în două, și s'ar face gard despărțitor, n'ar mai putea să intre un car pe bucățelile de loc. Peste câtvă timp proprietarul vinde casele și le cumpără două persoane diferite. Dacă una din aceste persoane ar voi să facă gard prin mijlocul locului de trecere, nu ar putea, pentrucă proprietarul dela început, când a zidit casele, a destinat locul acela spre a servi ca trecere pentru amândouă casele, adică a destinat o servitute.

Servituțile se pot stinge, adică cineva poate să piardă un drept de servitute pe care-l avea proprietatea lui asupra altei proprietăți

Servitutea încetează când amândouă proprietățile intră în mâna aceluiaș proprietar ; când nu-ți întrebuințezi dreptul timp de treizeci de ani, și când lucrurile se găsesc în astfel de stare încât servitutea nu se mai poate exercită.

Dreptul de servitute dă naștere la multe pricini încurcate, pe care le poate descurcă numai un judecător priceput. De aceea în asemenea împrejurări, cel care are nevoie de un sfat, să aleagă un cunoscător de legi în care să aibă încredere, pentrucă altfel lucrurile se pot încurcă și mai rău.

Artur Gorovei.

SASUL ȘI LENEȘUL

Snoavă.

Un Sas, având trebuință de un lucrător pentru munca câmpului, se duse în piață și văzând pe unul mare, înalt și spătos, îl tocmește pe acela. Se pornesc la treabă ; dar în curând Sasul vede că s'a păcălit și că omul pe care și l-a ales e tot atât de leneș cât este și de lung. În fine sosește ceasul prânzului, stau din lucru și se pun la masă. Sasul adusese deacasă o mângare cu prune fierte. Dar pe când stăpânul mănecă câte o prună, sluga cără în lege, astfel ca bietul Sas, după ce s'a păcălit cu munca lucrătorului ce-și tocmise, a rămas și nemâncat.

(I. Zanne).

Norocul lui moș Toma

Sfârșitul povestirii cu peștele. (1).

Odata, într'o primăvară — spune moș Toma — s'apro-piau Blagovișteniile. Ei, dacă s'apropie o zi ca aceea, te gândești, ca omul, c'ar fi bun un pește, că de ce a lă-sat Dumnezeu slobozenie la pește?! Știută, gândul a-cesta nu-l aveam numai eu. Pornim în ajunul Blagoviș-teniilor, mai multe luni pe Prut, cu oriile. Ni se face ziua tocmai în sus, la hotarul Carjei. Te gândești, ca omul!.. ne ducem să luăm mai dedeaparte, de unde știi?! de-i pește în Prut, îi mai bine să ai la îndemână loc de dat cu oria, decât să te căești apoi că nu te-ai dus mai din sus. Trebuie să știi dumneata că primăvara, când is apele umflate și-i Prutul plin, din mal în mal, apa îi tare de tot și-ți trebuie de două ori mai multă putere să cum-pănești luntrea decât în timpul verei. Primăvara, unde-i apa mai mică, are trei stânjani adâncime, iar unde-s hol-buri, trebuie să dai drumul la toată frânghia, doisprezece stânjani și-abia ajunge oria la fund; pe când vara, în multe locuri treci Prutul în picioare. — Incepem să aruncăm oriile și să vâslim de nădejde. Dăm noi cât dăm, dar băgam de seamă că merge treabă tot în sec. „O să trecem Blagoveșteniile tot cu fasole, mă cumătre!“ — zic eu, lui cumătru Gheorghe. „Așă-i, cumătre! — zice el, oftând — dar, mare-i Dumnezeu!.. mai avem de furcă până la sat». De asta așa eră. Nu dădusem nici un sfert de cale, decât... vorba ceia: ziua bună de dimineață se cunoaște. Apoi, mai știam eu și altăceva, dar nu vream să-i stric inima lui cumătru Gheorghe, că tot îi mai bine să nu-și piardă românul nădejdea; zic eu în sineă mea: „nu prindeam nici un solz de pește! că de-ar fi să prindem, am fi prins și până acum; nu i-au pus doar nimenea hotar în cale să nu se înșire pe tot lungul apei. Alta are să fie pricina!..

(1) Vezi No. 7, 12—13, 14—15.

Prutul se umflă încă văzând cu ochii, peștele umblă năuc, în fața apei, cu gândul de ducă... iar noi, cu oriile, îl căutam la fund!.. firește că nu muncim degiaba“. Dar n'ai ce face, ai început o treabă, va s'o scoți la capăt, ca să nu te rădă orice casca-gură că te-ai ferit de muncă și n'ai vrut să scoți ziua întreagă la capăt. În viața mea n'am muncit mai năprasnic și mai în sec ca în ziua aceea. Nici o luntre n'a prins nici un solz cu oria. A fost și greșela mea. Decusară mă duc și mă uit la Prut. Văd că apa începe să dea înapoi. Ei, dacă dă înapoi, firește că trebuie să pleci cu oria. Dimineăta, cu noaptea în cap, pe-un întuneric beznă, n'am avut cum să văd c'a pornit Prutul din nou; că de știam una ca asta nu plecam cu oriile, ci luam *cracurile*, pentru dat la pește în fața apei, iar nu să cotrobăești prin fundul Prutului zadarnic. Eu însă tot aveam nădejde; că ziceam eu, în gândul meu, „poate tot n'o să mă duc acasă cu mâna goală;“ — Când ajungem cu luntrea în holbura cea mare, mă uit la salcia plecată cu ramurile până în fața apei și mi se umple inima de bucurie. Așa eră!..

— Ce eră, moș Toma? — întreb eu mirat, când îl văd cu ochi pironiți, ca și cum ar avea acum salcia plecată înaintea ochilor.

Să vezi! — urmează el. Când ne ducem în susul apei, unul din tovarăși trage luntrea cu frânghie de pe mal, iar altul stă în luntre și ține cârma cu vâsla în apă; înapoi, ne lăsăm după apa și pascărim amândoi în luntre. Da'vezi că eu totdeauna is păstrat și cu te-miri-ce la mine — așa-s eu... să nu mă găsească moartea șezând fără treabă! Văd că trebuie să trecem pe sub salcie; spun lui cumătru Gheorghe să se oprească în dreptul salciei cu chip că am să taiu câteva mlaje. Cumătrul de cuvânt. Scot din buzunar un „cârlig (undiță) de mal“, pe care îl purtam uitat, ca să-l am la trebuință. Da, cumătrul nu știa ce tot băjbăiu eu acolo, pe întuneric. Prind o broască, o pun în „cârligul de mal“, leg cârligul de pletele atârinate în fața apei, las broasca plută pe apă, cu cârligul în ea, legată de salcie și pornim mai departe. Când ne întoarcem înapoi, la halbura mare, eu cu ochii la salcie!.. salcia mea face metanii. Bun! — zic eu în gândul meu. Mancăm pește mâni, Cumetre! — adaug eu tare, cătând me-

reu cu ochii la salcie. Cumătrul rămâne cu gura căscată. Vede și el metaniile pletelor de salcie deasupra apei, înțelege că smâncește un pește din apă, dar nu se domirește... cum și de unde? Numai când scot în luntre peștele și când vede că-i scot cărligul din gură, apoi că desleg șfara cărligului și-o pun cu totul în buzunar, la locul ei... începe să-și facă cruce, aducându-și aminte de zăbava mea de dimineață, când am trecut pe sub salcie. Am prins un somn de douăsprezece oca și am trecut bine blagoveșteniile acelea.

— De aceea zice lumea, moș Toma — spun eu, glumind, că dumneata prinzi pește și prin sat, în apa strânsă din ploae.

— Ehe, nepoate! — răspunde el. Este ceva adevărat, dar nu-i chiar așa! N'am prins eu atunci — cumți spusai — după ce mi-am rupt inima în mine de muncă, în luptă cu năboiul de apă... dar în sat!? Adevărul adevărat este cum ți-l spun eu: norocul e în judecata românului, nu în farmece — că dela farmece am pornit vorba. Prostul, când nu pricepe adâncul unei trebi, îndată îți aruncă în obraz vrăjitoria. Am avut un «cărlig de mal» în buzunar, l-am întrebuițat când mi-a venit bine... unde vezi dumneata aici vrăjitorie? A fost pe urmă o svoană în sat, că adică vraja mi-a adus somnul la cărlig, de-mi eră lehamite să mă mai duc la pește!

Vorba cu prinsul peștelui în bulhacile din sat, în apa de ploae, e un țanțar — armăsar, stârnit de notar — urmează moș Toma, răsând. Să vezi și să judeci. Eram la prașit la vie. Pe la chindie, mă duc în via notarului mă sui pe gard, scot undița și încep să prind mărunțiș din balta care se întinde până în gardul viei lui. Prind, prind, prind... ca la două oca de mărunțiș. Notarul privea din vie. Când vede că strâng undița și mă gâtesc să pornesc, vine la mine și se roagă să-i dau și lui undița. Ii dau undița mea, îi dau mămăliga frământată de mine pentru undița și-mi caut de nevoe. Sara, într'amurg, îl aud că mă strigă la poartă să-mi dea undița. Se întoarce cu buzele umflate... nu prinsese nici un solz! «Cum, moș Toma?! — zice notarul — în acelaș loc, cu aceiaș undița, cu aceiaș mămăligă... dumneata umpli traista de pește și eu nu prind nici un sorete! Ei! — zic eu —

cine știe toate, moare!» Și n'am vrut să-i spun pricina. N'am vrut eu să-i talmăcesc lucrul, dar el mi-a scos vorba cea rea! Și nu-mi pare rău! Eu știam că în vremea când m'am dus la undit, umblă pește, în cârd, pe la marginea apei. Am undit până când am văzut că nu mai prind; va să zică peștele s'a depărtat de mal. Eu știam că n'o să prindă nimic, dar n'am vrut să-i spun, așa numai ca să-l fac să se minuneze. A spus lui gură-cască și l-a crezut că trebuie să am eu una! Așa-i trebuie!.. Dacă-i notar..., credea că n'are nevoie de talmăcirea lucrului! A crezut mai nimerit să rămână în rătăcire... treaba lui! Eu știu una și bună și ți-o tot spun mereu: mintea la om face mai mult decât toate pustițiile vrăjitorești din lume.

Spiridon Popescu.

Vorbe despre unire.

Seram ca de 5, 6 ani, când am auzit cele ce povestesc mai jos. În sărbători, tata (fecior de popă) după ce venea dela biserică, unde se ducea regulat în fiecare sărbătoare după ce stă la masă cu noi, și cu mama în jurul unei mese rotunde cu trei picioare, și după ce trăgea un somn bun, cetea din „Minee”, așa le zicea el, niște cărți mari, cu tartaji de lemn, viețile sfinților, și mai ales a sfântului din ziua aceea, ori a vreunui sfânt mai de seamă din săptămâna trecută, din zile de lucru.

Venea adesea ori la el de ascultau cetaniile și gospodarii din sat, care nu știu de ce, îi ziceau tatei „nănașule”.

Intr'un an în ziua de sf. Grigore (25 Ianuarie), care căzuse într'o luni, se strânsese la noi vre-o 15-20 de gospodari. Pe mulți îi chema Grigore. Afară ninge liniștit. Tata după ce-și făcuse „tabelul”, se apucă de cetit viața sf. marelui dascăl și Ierarh al lumii Grigore Bogoslovu. Cu toții ascultau ce le cetea tata, și din când în când făceau și cruci.

Când sfârși, toți gospodarii ziseră într'un glas: „Bogda-proste, nănașule, că tare frumos ne spui din carte. Dumnezeu să-ți dea sănătate și să erte păcatele cui te-o făcut”.

Tata își scotea ochelarii cei c'un ochiu crăpat, și legați pe după cap c'o ață albă, îi ștergea, nu zicea nimic, dar vedeam noi — eu c'un frate și 3 surori mai mici — ce stam liniștit pe întinsul cuptorului de frica tatei — că-i pare bine, că oame-nii l-au ascultat, și că le a putut ceti ceva de folos.

Și nu știu cum, dar după „cefanii“ de-aceste, ni se părea că tata-i mai bun, și mai blajin. Și chiar mama, care era foarte aspră cu noi parcă era mai cu milă, și mai blândă, mai îngăduitoare și mai senină, după ce gătea tata de celit în cartea aceea mare, îmbrăcată cu piele, pe care abia o ridicam de pe masă, când nu era nimeni în casă, de sărutam sfintii și vedeam slovele cele mari dela început.

După clipele acestea senine și tăcute, tata privi pefereastră gânditor și începui a povesti așa :

Ei . . . dragii mei, ce era ca eri amu 7 ani în urmă în târg (la Fălticeni) ! ? Se risipiseră satele, nu alta. Tineri, bătrâni, bărbați, femei, ba și băieți, îmbrăcați mândru, se strânseseră în fața bisericii Adormirea. În biserică nu mai încăpea lume ; n'aveai unde să dai un ac. Eu cu Mărioara (mama) stăteam afară, cam către grădină , . . și când a început sacalușele a bubui și cu toți a strigă „ura!“ . . . vai ! și se părea că se cutremură pământul și că ești altul.

Se sărbătorea unirea și era mare bucurie.

Cuconului Alecu Forăscu, Dumnezeu să-l erte, îi mergea gura ca un clopot. Gane, Morțun, Prăjescu, Forăscu, Cluce-rescu, Softa și totă boerimea era de față îmbrăcați mai dihai ca la Paști. Lui Alecu Forăscu nu-i mai tăcea gura. Vorbea și boerilor și târgoveșilor și gospodarilor, din toată inima și le spunea cât de mult bine aduce unirea și cătu-i de sfântă ea. Atâta vorbeise, atâta strigase ura, de amorțise. Mare bucurie și mare strășnicie era ! . .

Și numai iacă și un taraf de lăutari și încep a cânta hora unirei. Amu să fi văzut cum se prinse de mână și jucau și boeri și cucoane și gospodari și slujbași și preoți și duduci și slăcâi și fete și tânăr și bătrân ; și cuconul Alecu, amorțit cum era umblă cum îi titirezul în toate părțile și pe cine-l vedeă că fuge și nu joacă, îl prindea și numai în brațe nu-l ducea la horă.

Ș'o jucat o horă de pe la ameză până cătră sară. Ș'o jucat și boeri și țărani și preoți și cucoane și țărance. Ș'o fost un chef ș'o bucurie cum doar numai în povești să fi mai fost. Se înfierbântase tineretul la joc, iar noi moșnegii stăteam de-i priveam și nu ne înduram să ne ducem acasă.

Și mulți ziceau : Poate a da Dumnezeu și-o fi vr'un bine și peste noi, că multe am pățimit și multe am mai tras ; și-om scăpa și de Turci și de Greci și de alte litfe spurcate, care ne-o jupit și ne-o necinstit până azi. De-ar da Dumnezeu și bine, că tare înădușiți am mai trăit, și numai cu crôșna (1) în spate eram.

Ș-o dat Dumnezeu de-i bine. Pământ s'o dat și se mai

1) Lucrurile cu care fugeau țărani la păduri când auzeau că vin tătarii.

dă; birurile s'o regulat și s'o micșurat; călugării dela Neamț s'or mai ogoi (2) și văd, că se fac și școli prin sate. Om fi și mai tari, feții mei, că dă... când ești singur, ești slab; când sunt mulți și într'un gând, atunci îi bine..

Și-o mai sfătuit oamenii cu tata până cătră sară. Mie însă cele povestite mai sus mi-o intrat în cap și nu le-am uitat nici până azi.

M. Lupescu.

Zorleni-Tutova.

Fumatul la copii.

Staticianii Angliei au amintit mai de mult raportul ce este între fumat și diferite boale, cari împedecă dezvoltarea organismului. Partea cea mai mare a recruților mai debili, eră slăbită de nicotina introdusă în corpul lor din cea mai fragedă tinerețe. Teritoriile cari consumau mai puțin tabac, au dat un mai mare contingent de recruți. Așa d. e. Scoția da un mai mare contingent de recruți de cât Anglia și Irlanda. In Scoția de fapt nu se consumă atâta tabac cât se consumă în alte părți ale Angliei, și Scoțianul interzice copiilor săi să fumeze. Chiar și dacă faptul acesta nu se poate atribui întru toate nicotinei, nu putem nega influența reă și păgubitoare ce o exercită asupra organismului nostru. Nicotina acumulându-se în decursul vremei, rămâne în o doză destul de mare, silește corpul să poarte o continuă luptă în contra inamicului devenit intern. In această luptă chiar și dacă rămâne învinsă nicotina, nu putem nega, că învingătorul a plătit destul de scump victoria sa, căci până când a luptat a rămas înapoi în dezvoltarea sa firească. Dar urmarea cu mult mai periculoasă a acestui venin, o formează diferitele infecțiuni transportate cu țigările și tutunul de odată. Cine nu știe, ce face o parte a populațiunei mai sărace, care neavând bani pentru tabac, adună capetele de țigarete aruncate în mar-

2 Muia; ar fi mai miloși, mai blajini, mai puțin hrăpareți.

ginile drumului. De câte ori nu duc aceste mucuri de țigarete împreună cu plăcerea inferioară ce o pot produce și groaznice boale infecțioase. Țigările aruncate de tuberculoși au putut infecta de moarte chiar și după mai multe săptămâni. Copiii tuberculoși în multe cazuri sunt jertfele tabacului; iar numărul acestor jertfe după părerea unui medic englez ar fi cam 20.000. În o universitate din America s'a făcut statistica fumătorilor, și s'a putut constata că fumătorii în general sunt mai debili, nu numai ca corp, ci și ca intelect.

La alte popoare de mult au început înlăturarea acestui rău. Așa în Statele unite din America, în Suedia și Anglia sunt chiar și legi cari interzic fumatul copiilor. În aceste luminate țări orice vardișt poate pedepsi un copil care ar fuma; ce e mai mult, asprimea legei o va simți și cel ce ajută ca măsurile igienice privitoare la fumat să fie neconsiderate, așa pedepsește pe orice traficant, care ar vinde tabac unui copil mai mic decât 16 ani; pedepsește pe orice părinte care inconștiu sprijinește aceasta «acțiune de demoralizare», cum este numit fumatul. E interzis ca copiii să stea mai mult timp în odaia în care fumul de tabac e mare. În aceste țări e interzisă copiilor și cercetarea crâșmelor. Părinții nu pot fi însoțiți de copiii lor în crâșme.

«Biserica și Școala».

PUBLICAȚIE

Se aduce la cunoștința micilor podgoreni cari au cerut Ministerului Domeniilor și Agriculturii vițe altoite în mod gratuit precum și aceloră ce vor mai face asemenea cereri până la 15 Februarie a. c., că din cauza numărului restrâns de vițe altoite destinate gratuității, Ministerul nu va putea satisface toate cererile. Numărul de vițe altoite destinate gratuității, va fi distribuit îndată după 15 Februarie, prin tragerea la sorți.

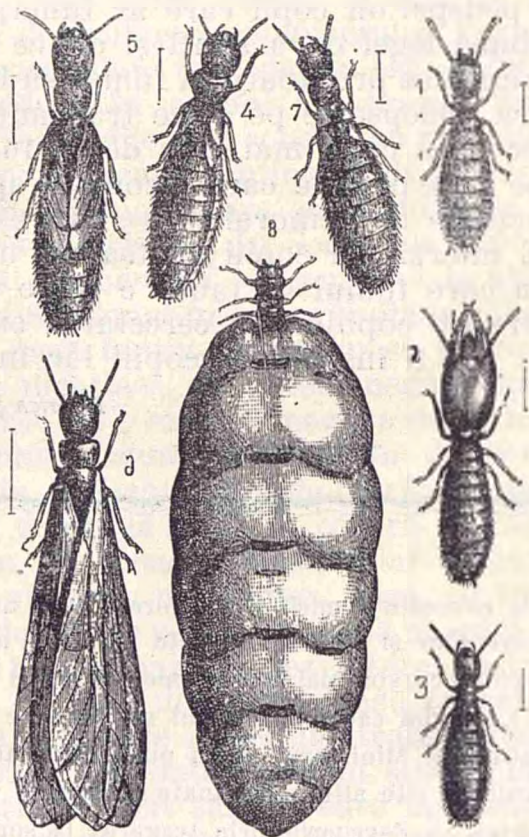
Felurimi.

Mușuroae luminoase de furnici albe.

Se știe că furnicele albe sau termitele nu sunt furnici, nici rude de aproape ale acestora, ci insecte cu totul din altă grupă, rude mai de aproape cu lăcustele, cu calul dracului (libelule) și cu efemarele, din ordinul *Ortopterelor*.

Se știe că unele termitे durează în țerile calde mușuroae, ba încă așa de uriașe, de 3—4 m. de înalte, și așa de tari în cât

Forme felurite ale termiților.

8. Femea plină de ouă; aripile i-au căzut; a (la stânga). Femea tânără cu 4 aripi; a (la dreapta). Soldat, cu capul mare și cu fălcii puternice. 3. Soldat tânăr. 5. Larvă cu aripi închise. 4, 7, 1. Muncitori. Linia de lângă figură arată mărimea.

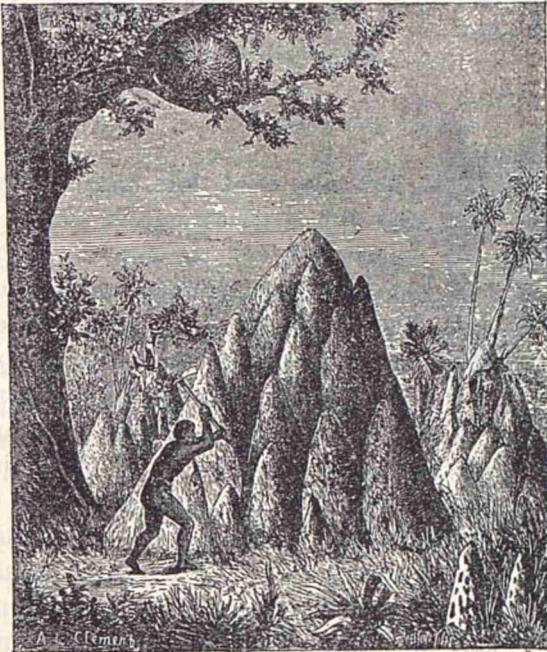
un taur se poate sui pe ele, ca pe-un loc mai ridicat, fără a le răsiți.

Femeile și bărbații au câte patru aripi străvezii; dar în mușuroae sunt și inși fără aripi, nici bărbați, nici femei, ci soldați și muncitori. La unele soiuri sunt câte două feluri de bărbați și rar câte două de femei, cari se arată la altă vreme a anului și se deosebesc și prin mărime.

O matcă sau regină ouă până la 2.000 sau 3.000 de ouă

Nu toate soiurile fac mușuroae, ci unele trăesc pe copaci.

La unele soiuri mușuroaele au ca niște coșuri (pentru aerisit).

Mușuroiu de termiți. Un Negru face gaură cu cazmaua. Se poate vedea mărimea mușuroaelor și felurite vârfuri ce are. Mai în fund se văd alte mușuroae.

Alte termite își fac locuinți în lemn, pe care îl scobesc pe din lăuntru, așa cât pe din afară pare teafăr și neatins. Înțelege ori cine ce primejdioase sunt pentru clădiri și pentru mobile.

Unele s'au pripășit în Europa și fac pagubă în Franția, Spania și Portugalia. Acum optzeci și opt de ani s'au adus termiții cu lemne din Brazilia și la Schönbrunn (Viena), în grădina de iarnă a palatului.

Un călător, Knab, fiind noaptea, prin ținutul Amazonului, a văzut mușuroae de termiți, luminând ca și cum le-ar fi acoperit mii de licurici. Se făceau și desfăceau pete luminoase.

Altă dată la poalele unei păduri erau în câmpie zeci de mușuroae de acestea luminoase.

Knab, crezând că lucru e cunoscut, nu și-a dat osteneală să afle dela ce venea lumina : dela furnicile albe înseși ori dela ciupercile ce vor fi crescând pe mușuroae.

Având, înse, în vedere că vorbește de puncte cari se mișcau, se împreunau și apoi se împrăștiau, e de crezut că lumineau insectele ca licuricii.

I. N.

SERISORI CĂTRE UN ÎNVAȚĂTOR TÂNĂR

Scrisoarea X-a.

Iubite prietene,

in câte am auzit dela tine și mai ales din câte am văzut cercetând munca ta în clasă am ajuns la convingerea că tu pricepi care-ți este adevărata chemare acolo în mijlocul elevilor. Și cât de puțini sunt acei cari își înțeleg cu adevărat chemarea și rostul lor pe lume! Să fi mândru că tu ești unul dintre ei. Tu ai priceput că cea mai sfântă datorie a unui învățător este să muncească din toate puterile ca să facă din eievii săi niște săteni mai buni, mai cinștiți și mai fericiți de cât părinții lor. Și pentru aceasta tu ai înțeles că e mult mai folositor, pentru micii săteni când știu cum să se poarte, cum să vorbească decât atunci când știu pederost versuri de toate felurile, regule și numiri pe cari nu le vor mai auzi niciodată în viața lor; ai înțeles că e mai bine să *pierzi vremea* cercetând toate micile nimicuri și corectând toate greșelile nevinovate ale acelor pui de țărani; decât să te ții, ca orbul de gard, de niște pretinse regule pedagogice care n'au nici în clin nici în mănecă cu știința educațiunii. Știi pentru ce ți-am subliniat vorbele „să pierzi vremea”? Să-ți spun.

Am observat de mai multe ori că în lecțiile tale dai o deosebită atențiune atât corectării temelor ce băeții au scris acasă cât și altor lucruri mărunțele, dar foarte însemnate. Așa, de zeci, ba poate și de sute de ori, te-am văzut cum insistai ca băeți să stea bine la scris, să se scoale frumos în picioare, să întoneze așa și nu altfel, să-și puie cartea coala și nu într'altă parte, să

să ție caetul așa și numai așa, să nu stea cu pieptul răzimat de bancă; să nu-și șteargă nasul cu mâneca și atâtea alte lucruri.

Am văzut de multe ori cum te opreai asupra unor lucruri de acestea, care pentru unii n'au nici-o însemnătate, sunt o pierdere de vreme.

Ba de câteva ori, am observat că ai intrerupt lecția sau ai amânat-o puțin numai ca să nu lași nebăgate în seamă unele greșeli, unele apucături.

Tot cam așa făcea și colegul Ionescu. Dar odată a pățit-o.

La ei în sat eră o companie de dorobanți. Și căpitanul un om foarte cumsecade, se ocupă mult și deale școalei,

Odată s'a încins între ei o discuție, care pe colegul Ionescu l-a necăjit foarte mult.

Observând procedeul lui, ofițerul i-ar fi zis că *perde vremea* cu nimicuri și nu caută să-și facă lecția fără intrerupere.

Văzând că ofițerul nu se dă învins de argumentele lui Ionescu, acesta mi-a scris și m'a rugat să-mi dau și eu părerea. Eu i-am răspuns că e foarte posibil ca ofițerul să fi avut dreptate după cum iarăș se preapote ca dreptatea să fi fost de partea învățătorului. Dacă propunătorul lecțiunii a făcut observații când nu se simția nevoie; dacă pentru lucruri prea neînsemnate s'o fi apucat să facă observații cu prea multă poliloghie, vorba sf. scripturi, ca Fariseii—«crezând că prin vorbe multe vor fi ascultați»; dacă în aceeaș oră va fi repetat de mai multe ori aceleași observațiuni; dacă va fi făcut observațiunile dintr'o deprindere rea, ori numai din dragul de a le face.. atunci fără îndoială ofițerul a avut toată dreptatea. Iar dacă observațiunile au fost făcute cu grijă și la vreme: dacă au fost făcute cu vorbe măsurate; ori dacă s'a lungit vorba fiindcă propunătorul a spus un exemplu oare care — iarăș în vorbe măsurate ca să poată combate o apucătură, pe care atunci o văzuse pentru întâia oară la unul din elevii săi și a cărei combatere sau înfierare nu o putea amâna; dacă pentru astfel de motive și-a cheltuit timpul, trecând apoi mai repede asupra predării și mai ales dacă — după cum mi-a spus prietenul cu pricina, se predă ceva care'eră foarte de puțin folos real (Marginile și relieful Oceaniei) atunci toată dreptatea a fost de partea învățătorului și n'a meritat nicio observație.

Și acum să vorbim ceva și despre felul cum procedezi tu: Mi-aduc aminte că într'o Vineri după prânz, înainte de a începe lecția, un băiat ți-a reclamat că un coleg al său furase

un toc din cancelaria școalei. Și cu toate că reclamantul spusese precis locul unde lucrul eră ascuns, tu nu te-ai dus nici să cauți acolo și nici nu ai chemat pe pârît să-i ceri dintr'o dată socoteala.

Ci, ca și când n'ai fi știut nimic, ai venit în fața elevilor. — Ia ascultați, copii! Astăzi cineva a intrat la mine în cancelarie fără știrea mea și mi a luat un toc. Ași vrea să știu dacă acela e vreunul dintre voi. Cât de mare e greșeala aceluia care a luat tocul, dar dacă se va căl de fapta lui, dacă va mărturisi, cât de fericit voi fi eu că un elev de al meu s'a îndreptat. Și cât de mândru se va simți el că a putut să se căească și să se îndrepteze așa de repede.

După discursul tău foarte mișcător nu atât prin vorbele lui, ci mai ales prin felul cum ele au fost rostite, copiii erau foarte emoționați. Iar cel cu musca pe căciulă sta gata, gata să strige: „Eu sunt, domnule!“ Totuși n'a spus.

Atunci ai continuat. Că ar fi rușine pentru clasă dacă îl vei găsi tu. Că atunci va fi rușine pentru părinții și pentru tot neamul celui care a luat tocul. Lumea va înțelege că nu e o greșală; ci e un obicei urît, că copilul acela nu e un școlar care a greșit, ci un hoț. De data aceasta copilul a lăsat capul în jos și s'a schimaat în așa fel în cât nu numai că l-am cunoscut eu care îl bănuisem de la prima ta vorbă; dar cred că l-ar fi cunoscut chiar și omul cel mai strein de chestie.

Bietul copil sta cu capul în jos și atâta de pătruns în cât par'că îi eră frică chiar să mai răsufle.

Ai început să spui apoi: cum cineva a văzut pe copilul cel rău și știe cum că tocul e ascuns sub nisip, lângă zid, la spațele școalei. Atunci copilul n'a mai putut răbdă. S'a sculat în picioare. Dar nici nu s'a desvinovățit, nici n'a cerut iertare. A stat așa ca un mut.

Când l-ai văzut, i-ai zis: „Imi pare rău, lancule. Nu mă așteptam. Ce mult țineam eu la tine! Stai jos! Altă dată să nu mai faci!“

Și părai foarte zdrobit, tu însuți, foarte mișcat de greșeala lui. Iar micul copilaș, care nu aveă mai mult de 9 ani, încremenise așa și nici n'a putut să mai stea jos.

Tu te-ai întors apoi la mine foarte mândru și mi-ai zis: „Nu e bine?“ Apoi ai adăugat: „Sunt sigur că nu va mai fură niciodată“.

Și fiindcă eu te-am privit cam neîncrezător, mi-ai spus: „Da

da, sunt sigur, fiindcă am să-l urmăresc mereu și nu se poate să nu iasă ceva bun din toată truda mea. Mai am multe exemple!”

Nu-ți mai spun, iubite amice, că procedeul acesta e cel mai bun, dar îți adaog că cele 12 minute pe care le-ai pierdut cu aceste fleacuri, cum—poate—ar zice cineva, au adus mai mult folos copiilor decât dacă ai fi mers încet cu lecția de Istorie, pe care ai făcut-o după aceea în mai puține minute, dar totuși destul de bine.

Nu e vorbă, un învățător cu inimă și cu bun simț cum ești tu înțelege că nu trebuie să piarză vremea cu vorbe fără folos,

Cât privește motivul pe care tu mi-l spuneai de atâtea ori: „am trecut repede asupra lecției acesteia, pentru că nu are nici un folos practic“ el este foarte important.

Nimic nu mi se pare mai bun decât procedarea aceasta:

Să insiști cât mai mult asupra lucrurilor de folos și să treci mai repede peste lucrurile mai puțin însemnate.

Ți-am vorbit cam de multe în scrisoarea aceasta; iar chestia cu „observațiunile“ a rămas tot neterminată.

Nu te supără. Vom mai vorbi despre lucrul acesta în scrisoarea viitoare.

Acum s'auzim de bine
Fl. Cristescu.

Cal cu nărav.

Un prieten al nostru N... ne a povestit că acum doi ani, avea un cal, care îndată ce intră în apă, nu voiă să mai plece din loc. Prietenului i-a venit în minte o idee ingenioasă: a legat la chișițele calului var nestins. Indată ce animalul a intrat în apă, varul începând să se stingă și producând o căldură puternică și deci o arsură a chișiței, calul a luat-o la fugă prin apă și a eșit cu bine la mal. De atunci calul n'a mai avut poftă să se oprească în mijlocul apei.

Tot prietenul de mai sus, ne a spus că întrebunțează cu deplin succes focul de pae sub coadă la caii cari nu iau din loc. Metodul este cam aspru, însă la necaz omul face și ceeace nu trebuie.

(Veterinarul).

Izvor de fericire.

Sfârșit (1).

Dar pe lângă osteneală, câte mulțumiri ! Ce veselie eră în casă, când pentru întâia oară Costică a zis vorba *tată* . . . Să-l mănânce tată-su, nu alta. Dar când îngână vorba *mamă* ? ! . . . Iar când s'a zărit cel întâiu colțișor alb ca laptele în ginginea trandafirică, ce mai petrecere a fost în casa lui Bujor !

Au chemat rudele și prietenii, au cântat și-au închinat pahare în sănătatea lui Costică . . . minune mare !

Acum începuse băiatul a se ține de lucruri și a se ridica *copac*. Marioara și Fănică rămăneau neclintiți . . . nici nu suflau, când stătea el așa . . . și toată casa râdea de bucuria lor . . . Ba, de câteva zile *pășiă* singur dela pat la scaun . . . și dela scaun înapoi . . .

Costică apropiă doar anul. Zăpada începea să se topească sub căldura tot mai arzătoare a soarelui de primăvară. Mama lui îl putea scoate tot mai mult pe afară. Flăcăul avea 4 dinți sus și 4 jos. Timpul eră potrivit : nici prea cald, când umblă boalele, nici prea frig, când poate răci lesne — numai bine eră de înțarcat. Dar . . . ce-i pășă lui Costică de înțarcat ? ! Eră sănătos și voinic ; putea el lupta cu nevoea. Marioara îl deprinsese bine să bea lapte fiert. Câte odată i-l amestecă cu un ou proaspăt bine bătut și puneă și două-trei bucățele de zahar. Zi-ceă atunci, că-i dă *lapte de găină*. Ii mai dădeă din când în când zeamă de carne, griș cu lapte și cu zahăr, ouă proaspete fierte puțin, adică moi de tot . . . și alte mâncări ușoare, foarte ușoare de mistuit.

— Așă . . . domnișorule . . . îi ziceă tată-su. De acum te-ai făcut mare și colțos . . . Ai început a mușcă țâța mamei . . . nu te gândești c'o doare . . . lasă ! că i dori-o tu ! Ți se taie de-acum porțiile cele bune !

Da mama lui nu se îndură să-i iea așă de odată — fără veste — țâța din gura copilului ei. Voia să facă așă cum auzise dela alții și cetise că e bine : *să-l deprindă* puțin câte puțin. Să-i înlocuească tot mai mult treptat-treptat țâța prin celelalte mâncări cu care eră el deprins. După ce so hotări deci să-l înțarce, începū, săptămâna întâia, să-i înlocuească două porții de țâță, cu lapte cu grisă și cu zahar ori cu lapte fiert bine ; săptămâna a doua, încă două porții ; săptămâna a treia, pe celelalte, și-i

(1) Vezi No. 10, 11, 12—13, 14—15, 16 și 17.

lăasă la urmă numai o porție de țâță pe zi. Când a ajuns el aici, mai că uită că trebuie să sugă *odată* pe zi. Stomacul i se deprinsese așa de bine în felul acesta, încât copilul nu slăbea deloc ; nici nu se cunoștea că l înțarcă și că i se schimbă hrana. După trei săptămâni, i s'a luat și cea din urmă porție de supt, mai fără să simtă el. Nici plânsete mari nu s'au auzit, nici nu i-a fost rău copilașului, că s'a deprins cu încetul ; nici pe mama lui n'a durut-o sânul, că laptele i-a scăzut câte puțin de oarece Costică sugea tot mai rar.

Așa l-a înțarcat Marioara pe Costică, *cu încetul, în trei săptămâni de zile...*

Până la *doi ani* însă nu i-a dat să mănânce alta, decât bucatele cele mai ușoare, cu care era el deprins și mai mult *lăptării*. Scăldătoare îi făcea acum numai odată pe săptămână, de obicei Sâmbătă seara, și după aceea îl ducea ca totdeauna în pătucul lui. Nici odată nu-l lua Marioara să doarmă în pat cu ea sau cu Fănică. Totdeauna s'a ferit de aceasta, căci știa că nu e bine. Chiar când era mic și-l lăptă, ea se scula și se ducea la el, iar după ce isprăvea de supt, îl învelea binișor și se ridica de lângă el. Îi era tare frică să nu adoarmă lângă el. Știa, ce a pățit o vară a ei, care și-a înădușit copilașul prin somn... era să înnebunească a doua zi femeea când l-a găsit rece lângă dansa...

Dă, omul prin somn, nu știe cum se întoarce... și ferească Sfântul de o așa grozavă nenorocire... La toate se gândia și chibzuia Marioara cu multă pricepere. «Paza bună trece primejdia rea» zicea ea...

După doi ani, îi schimbă câte puțin hrana lui Costică : începuseră a-i da pe lângă celelalte, puțină carne de pasăre, pește proaspăt... ; dar tot mai multe lăptării, legume fierte și fructe coapte ori fierte.

Așa îi era Marioarei de drag copilul, că, de când era *mamă*, toți copiii din sat i se păreau frumoși și când îi vedea îi desmerdă și i se părea că vede pe Costică al ei. I se rupea inima de durere când vedea însă pe vre-unul bolnav sau părăsit.

Intr'o zi o găsi Ștefan plângând.

— Ce ai? o întrebă el cu îngrijire.

— Ia, acuma a eșit bunica și s'a dus. Îmi spuneă cum schinguește copilul nenorocita aceea de Zamfira. Ci-că îl iea cu ea la cârșmă și-i tot dă să guste din paharele lor cu otravă... Mănâncă ce apucă, sărăcuțul... dar de văzut, vede toate bătăliile și ticăloșiile lor...

Când vine noaptea acasă, cum să doarmă copilul liniștit, cu capul înfierbântat de rachiu, ori țuică... și cu spaima celor ce vede el ziua? Țipă sârmanul toată noaptea... iar ea, amețită și nebulă de otravă, cum e, îl bate de-l topește... Numai pielea și oasele de el !

— Mă mir cum mai trăește... biecul copil !

— Dar trai e acesta ? ! Uite împlinește doi ani și nici nu merge în picioare, nici nu vorbește.

*
*
*

Trecuse câțiva ani... Băiatul Zamferei umblă fără nici un căpătăiu, numai pe drumuri... nespălat, nepieptănat și gol. Oamenii din sat nu-i ziceau decât „băeul Zamferei“, alt nume de dezmiardare și iubire nu-i cunoșteau. Cei buni îi strecurau câte un gologan. Cei fără inimă îl necăjeau și râdeau de apucăturile lui urite.

Marioara îl chemă adese-ori și-l îmbracă c'o hăinuță cusută de mâna ei, îi dădea câte o felie de pâine cu unt proaspăt și-i tăia părul cel încalcit și murdar... I se muiau ochii, când îl vedeă așa uscat și chirci... Inima ei plângea și tremurâ la nenorocirea oricărui om din lume... Dar încă, la osânda acestui nevinovat copil... ce avea o mamă care nu mai știa de dânsul și care... îi fusese ca soră.

Ceeace a fost... nu i se putea ei rupe ușor din suflet...

*

Costică al ei avea aproape 7 ani. La toamnă aveau să-l dea la școală. Până atunci, mai avea câteva luni de joacă, cu soră-sa mai mică Ilenuța, ce împlinea 4 ani. Marioara avea nădejde în el că de multe ori îi eră de ajutor ori făcea jucării și păzea pe frățiorul lui cel mai mic, Ionel, care de-abea începea să se ridice în picioare.

— Până acuma a mers cum a mers cu Costică, spuse într'o zi ea către Ștefan — tot cu mâncare potrivită, curățenie și vorbă bună. Dar de acum, pe lângă aceste trebuie să vedem și de învățătura lui.

— Așa-i, zise Bujor : când tu, când eu ne vom duce măcar odată pe săptămână la școală să vedem cum se poartă el... și ne vom înțelege noi cu *Domnul*. El ne va spune ce trebuie să-i dăm de acasă și cum să-l ajutăm ca să meargă bine copilul în toate...

— Tocmai cum zici tu, m'am gândit și eu, răspunse mama... Acolo ne e toată nădejdea noastră...

Dela școală are să ne vie norocul și fericirea copiilor noștri.

Maria Beiu Palade.

Cine își păzește limba își păzește capul.

l. Zanne.

FABULE ILUSTRATE

CORBUL ȘI VULPEA

de
I. HELIADE-RĂDULESCU.

Jupân Corbul câștigase
Din negoțul ce-apucase
Un bun chilipir de caș.
Și cu dânsu 'n cioc se duse
P'un copaciu unde se puse
Ca un om l'al său sălaș.

Vulpea ca o jupâneasă
O cam șterge de pe-acasă,
Și eșise la primblare;
Iar bunul miros ce are
D'ici de colo o îndreptă
Sub copaciu și 'n sus câtă:

«Jupâne Corb, plecăciune!
 «O Doamne, ce frumusețe!
 «Ce pasere, ce minune,
 «Ce drag de pene mărețe!..
 «Dar n'are glas; ce păcat!»
 Corbul îngâmfat în sine
 Nici de cum nu-i veni bine
 Ca Vulpea să-l socotească
 De mut, sau să mi-l vorbească
 Că-i prost la al său cântat.
 Lungi gâtul, căscă ciocul

Și 'ncepù a croncăi.
 Cașul căzând, Vulpea aci,
 Cântărețul păți jocul.
 «Jupân Corb, precum se vede,
 «Minte numai îți lipsește;
 «Și fă bine de mă crede
 «Și 'nvață, te folosește;
 «Că de mult, foarte de mult
 «Din punga celor ce-ascult
 «Lingușitorii trăesc».

C R O N I C A

SENATUL.— La 20, 21 și 22 Ianuarie, se începe discuția proiectului *de lege a soldelor în armată*.

După ce d-l *General Iarca*, raportorul, dă citire raportului comitetului delegaților, vorbesc d-nii *N. Xenopol*, *Ilariu Izvoranu*, *N. Nicorescu*, *N. Economu*, *C. Arion*, *I. P. S. Mitropolit al Moldovei*, *P. Missir*, *C. Eneșcu* și d-nii miniștri: general *Crainiceanu* și *Ion Brătianu*.

Legea se votează cu 49 bile albe din 54 votanți.

La 23 Ianuarie d-l *Enacovici* desvoltă interpelarea sa relativă la scumpirea zahărului. Răspunde d-l *Emil Costinescu*, ministrul finanțelor. Apoi vine la rând proiectul pentru modificarea unor articole din *legea comptabilității statului* privitoare la fondul de rezervă. Vorbesc d-nii *N. Xenopol* și *Emil Costinescu* și proiectul se votează cu 37 voturi din 38 votanți.

În ziua de 25 Ianuarie se începe discuția proiectului pentru modificarea codului silvic.

CAMERA.— În ședința dela 20 Ianuarie s'a discutat proiectul de lege depus de d-l ministru al agriculturii pentru *înființarea unui fond zootehnic, destinat îmbunătățirii animalelor domestice*.

D-l Raportor *St. Ș. Șendrea*, citește raportul comitetului delegaților arătând scopul proiectului de lege.

«Îmbunătățirea animalelor nu se poate concepe fără oarecari sacrificii, și banul cheltuit în chestiunea îmbunătățirii lor va aduce venituri indirecte, căci va contribui la prosperitatea economică a locuitorilor țării noastre. Un singur exemplu va fi suficient spre a va arăta importanța unor asemenea sacrificii. Ungaria cheltuiește anual cu îmbunătățirea cailor suma de 7 milioane coroane și numai din comerțul cu cai Ungaria încasează anual peste 35 milioane coroane».

Fondul societății se va constitui din următoarele venituri:

- «1. dintr'o cotă de 5% provenită din arenda anuală a moșiilor și Domeniilor statului.
- «2. din taxele abatoriilor ce se vor înființa la Severin, Burdujeni și în alte părți ale țării;
- «3. din veniturile instituțiilor zootehnice și a moșiilor afectate prin legi acestor instituțiuni;
- «4. din subvențiile ce se vor da de județe și comune».

Sumele adunate se vor cheltui pentru îmbunătățirea animalelor și încurajarea inițiativei private.

Au vorbit d-nii *N. Fleva, Tache Ionescu* și *Al. Constantinescu*, ministrul agriculturii.

Votul s'a dat în ședința următoare dela 21 Ianuarie, când legea s'a adoptat cu unanimitate de 75 bile albe.

În aceeaș ședință s'a votat proiectul depus de d-l ministru al agriculturii prin care *statul e autorizat să vândă lemne din pădurile statului către autorități și instituții de binefacere și pentru înființarea de depozite în comunele urbane.*

D-l *C. Brătianu*, raportorul, citind raportul comitetului delegaților arată că :

«Proiectul prezentat de d-l ministru de domenii și agricultură are tocmai ca scop să lege exploatarea pădurilor Statului, pe de o parte de necesitățile populației noastre, pe de alta de desvoltarea industriilor și meseriilor din comunele rurale. Suferințele locuitorilor săraci vor fi în parte alinate prin ieftenirea lemnului de foc din depozitele comunale, iar prin crearea multor centre de exploatare se va da de lucru populației rurale tocmai în epocile când munca câmpului este oprită».

Legea se adoptă fără discuție cu 64 bile albe din 66 votanți.

La 22, 23 Ianuarie s'au votat indigenate, legitimări de credite deschise de consiliul de miniștri în lipsa Adunării și alte legi de interes secundar.

La 25 Ianuarie a venit în discuție proiectul de lege pentru autorizarea statului de a face un împrumut de 45 milioane pentru căi ferate. Ne fiind prezent ministrul finanțelor, discuția s'a amânat.

S'a început discuția proiectului de lege pentru măsurile de siguranță în întrebuințarea cazanelor.

Ședința dela 26 Ianuarie a fost ocupată de interpelarea d-lui *N. Fleva*, care zicea că d-l *I. Brătianu*, fiind ministru, a luat în arendă o moșie a Eforiei Spitalelor, lucru oprit de lege. Din discuția avută s'a văzut că nu d-l *Ion Brătianu* luase moșia în arendă, ci d-l *Constantin Brătianu*, care nefiind nici ministru nici funcionar al statului avea dreptul să facă aceasta.

Tot atunci s'a început și discuția proiectului de împrumut. Vom vorbi amănunțit în No. viitor.

Serbarea zilei de 24 Ianuarie.

Ziua de 24 Ianuarie a fost sărbătorită în toată țara. Școlile au avut serbări la care s'au ținut cuvântări, s'au cântat coruri și s'au declamat poezii și a domnit pretutindeni o puternică însuflețire.

Incurile din Franța.

Lumea este încă sub stăpânirea emțiounii produse de nenorocirile din Franța. Parisul și câteva localități din apropiere au suferit groaznic din cauza revărsării apelor.

Din toate statele s'au trimis telegrame de consolare și sume însemnate de bani pentru ajutorul celor loviți de nonorocire.

Dăm aci (după revista *l'Illustration* câteva ilustrații arătând scene din părțile acelea.

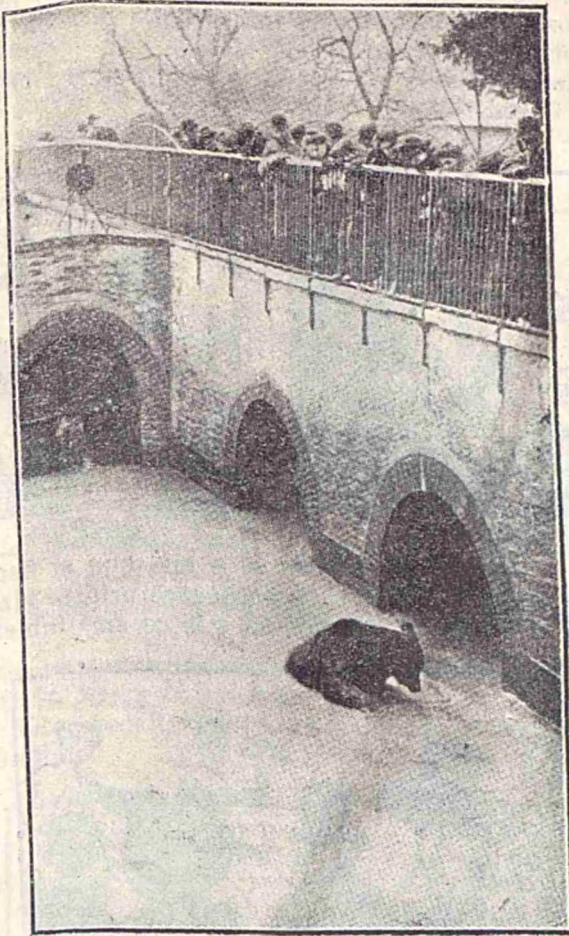
INUNDAȚIILE DIN FRANȚA.

Consilieri comunali din Paris vizitează o stradă inundată.

INUNDAȚIILE DIN FRANȚA.

O podișcă improvizată pe o stradă din Paris.

INUNDAȚIILE DIN FRANȚA

Urșii din grădina zoologică din Paris siliți să stea în apă.

PAGINA GLUMEAȚĂ

[Cine sapă groapa altuia cade singur într'însa.

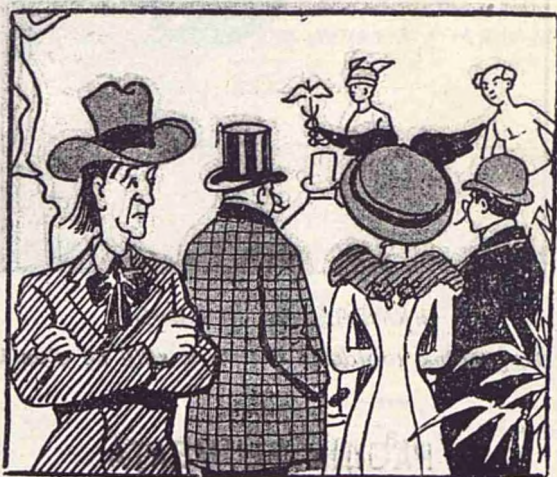
Ciocănescu și Pietrăreanu erau doi sculptori. Băieți buni amândoi, aveau bună învățătură și făceau lucruri frumoșele. Un cusur numai: că se vorbeau de rău. Fiecare zicea despre celălalt că n'are nici un talent, că d'abia l-ar pune să cioplească pietroaie pentru vre-o clădire. Ciocănescu însă era și mai rău la suflet. Să vedeți ce s'a întâmplat.

Tocmai se pregateau ca să ia parte amândoi la o expoziție. Eră expoziție oficială și cine luă medalie la acea expoziție eră socotit prin aceasta ca dibaciu artist.

Ciocănescu lucrase un *Mercur*. Pietrăreanu : *Omul care s'a scaldat în mare*.

Fiecare credea că ce a făcut el e mai bun și fiecare nădăjduia să ia medalia. Umblau cu nerăbdare printre vizitatorii expoziției ca să tragă cu urechia, să știe ce zice lumea.

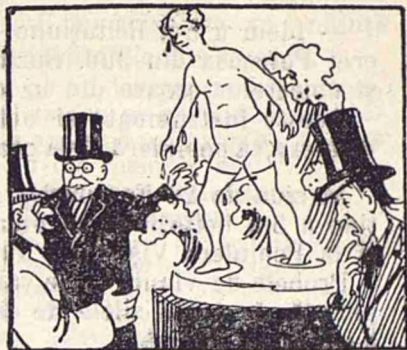

Tocmai se apropiase ziua când comisiunea sau *juryul* examinator avea să cerceteze cu deamănuntul toate lucrările și să-și dea hotărârea.

Ce i dă dracul în gând lui Ciocănescu? Ca să facă rău colegului său, aduce într'o cutie de tinichilă bucăți mari de zăpadă de pe uliță—eră iarnă grea și zăpadă mare—și pe furiș, când nu-l vede nimeni, acoperă cu zăpadă *Omul care s'a scaldat în mare* al rivalului său. Vă închipuiți un om care a făcut

baie în mare și e plin de zăpadă !... O să zică juriul că a fost un prost autorul și n'o să-i dea medalia.

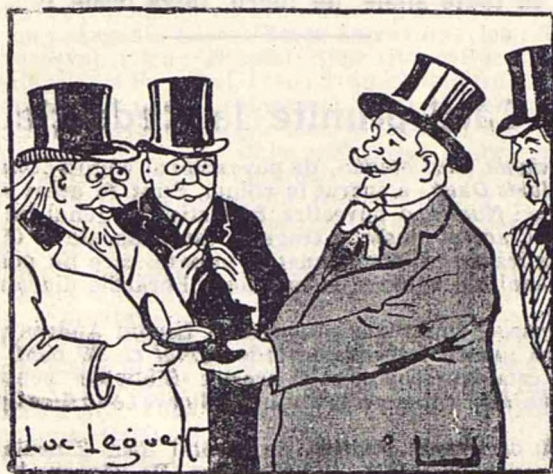
Ce se întâmplă? Răutatea sufletească orbise într'atât pe Ciocănescu, încât îl făcuse să uite că zăpada se topește.. și în momentul când juriul se află în fața *Omului care s'a scaldat în mare*, eră la picioarele lui apă și picături mari îi curgeau de pe trup....

Ce putea să fie mai natural decât ca un om care ese din apă să fie ud !

— Iată ce bine a știut să lucreze marmura !.. Par'că ar fi picături cari se scurg de pe trup...

Și juriul dăte medalia lui Pietrăreanu, iar Ciocănescu rămase cu buzele umflate.

„Cine sapă groapa altuia. ....”

Stan Pățitul.

Licitațiuni.

— În ziua de 17 Februarie, 1910, orele 10 de dimineață, se va ține a doua licitațiune cu oferte închise în localul pepinierii Drăgășani, pentru vânzarea cu licitațiune a obiectelor și efectelor scoase din uz, dela acea pepinieră. Obiectele și efectele se pot vedea în toate zilele de lucru dela orele 9—12 dimineața și dela 3—6 după amiază, la pepinieră.

— Idem a 5-a licitațiune cu oferte închise în localul pepinierii Petroasa din Jud. Buzău, pentru vânzarea instrumentelor și obiectelor scoase din uz dela acea pepinieră.

Aceste instrumente și obiecte, se pot vedea în toate zilele de lucru, la pepinieră, dela orele 9—12 dimineața și dela 3—6 p. m.

În ziua de 22 Februarie, 1910 orele 10 de dimineață, se va ține a 5-a licitațiune cu oferte închise, la Prefectura Jud. Iași și la Pepiniera Vișan din Jud. Iași.

Probele de vinuri ce se vând, se pot vedea la menționata pepinieră, în toate zilele de lucru dela 9—12 dimineața, și dela 3—6 după amiază.

— La 23 Februarie 1910, ora 10 $\frac{1}{2}$ a. m., se va ține la Eforie B-dul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a lucrărilor de executarea a 2 puțuri de apă și așezarea în fiecare puț a unei pompe, pe proprietatea Eforiei Ziliștea Soreasca, comuna Zilișteanca, jud. Buzău.

Devizul fiind în sumă de lei 13.630.

Supra oferte și oferte condiționale nu se primesc.

Condițiunile și devizul se pot vedea la Serv. Domenial, Biurou Bunurilor, în toate zilele de lucru, între orele 10 $\frac{1}{2}$ — 12 $\frac{1}{2}$ a m

Cărți primite la Redacție.

— «*Sposedania unui medic*», de povestitorul englez *Conan Doyle*, tradusă de *Ludovic Dauș*, a apărut în volum. Sunt în acest volum trei bucăți și anume: *Mumia*, o povestire fantastică în genul lui Edgard Poe, *nuvela Amant, soț și medic*, o tragedie din dragoste și *O execuție*, povestea fantastică a unui condamnat la moarte, care nu poate fi omorât. Prețul 30 bani, de vânzare la mai toate librăriile din țară.

— «*Răsul roșu*», cunoscuta scriere a lui Leonid Andreev, s'a publicat în «Biblioteca pentru toți» și se vinde *numai cu 30 bani*.

A se ceră catalogul complet al acestei «Biblioteci pentru toți», care cuprinde peste 500 de numere, la librăria editoare *Leon Alcalay* — București.

— *Credința ca virtute creștină*, de preotul Ioan Zinculescu, licențiat în teologie, paroh în *Telega*, jud. Prahova. De vânzare la autor.

— *Flacări din satul nostru*, poezii țărănești din 1907, de *I. Dragomirescu-Dragon*, cu un articol de d-l George Ranetti. Prețul 1 leu.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membbru al Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Somănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procople, *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompiliu Eliade, *profesor universitar*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membrii înscrși și cotizațiunii plătlte (urmare).

Toma V. Siminei (Borca-Suceava), 1 leu; Vasile Plăcinte (Borca-Suceava), 1 leu; Toader Somăcă (Borca-Suceava), 1 leu; Ilie G. Ticu (Borca-Suceava), 1 leu; Argente Carja (Borca-Suceava), 1 leu; Toader V. Găină (Borca-Suceava), 1 leu; Neculai Nicu (Borca-Suceava), 1 leu; Haralampie Cioata (Borca-Suceava), 1 leu; Toader Dumitru (Borca-Suceava), 1 leu; Simion N. Tinca (Borca-Suceava), 1 leu; Dumitru Rusu (Borca-Suceava), 1 leu; Ludvich Winich (Borca-Suceava), 1 leu; Pantilimon Nistor (Borca-Suceava), 1 leu; Ghița Ștefănescu (Borca-Suceava), 1 leu; Petre Timigeriu (Borca-Suceava), 1 leu; Neculai Gr. Stănescu, rev. șc. (Focșani), 2 lei; Preot Pascal Ciofu (Găgești-Putna), 2 lei; Teodor G. Radvan, inv. (Bolotești), 1 leu; Const. A. Tanu, inv. (Căpotești-Bolotești), Ioan G. Lăzărescu, inv. (Clipcești-Putna), 1 leu; Ioan Popescu, învăț. (Găgești-Putna), 1 leu; Ștefan V. Giurgea, inv. (Zarișteța), 1 leu; I. Șaragea, inv. (Zarișteța), 1 leu; V. S. Giurgea, inv. (Zarișteța), 1 leu; N. Cerkess, inv. (Vărsătura, Putna), 1 leu; Maria Constantinescu, instit. (Vărsătura-Putna), 2 lei; Ioan D. Macoveiu (Pătești-Putna), 1 leu; Nicol. Chipera (Pătești-Putna), 1 leu; Margareta I. Petrescu, inv. (Pătești-Putna), 1 leu; V. Ionescu, inv. (Mera-Putna), 1 leu; Ioan T. Nicolau, inv. (Reghii-Andriași), 1 leu; Neculae Panaitescu, inv. (Reghii-Andriași), 1 leu; Constantin Gălățeanu, inv. (Mera-Șindrileni), 1 leu; Ștefan I. Șușu, inv. (Nereju-Putna), 1 leu; I. Constantinescu (Zorăști-Putna), 1 leu; Em. Lungu (Mircești-Putna), 1 leu; N. Stoica (Bilești), 1 leu; Pr. N. Popa, inv. (Vulturul-Putna), 1 leu; M. Gavrilescu, inv. (Suraia-Putna), 1 leu; I. Roată, inv. (Suraia-Putna), 1 leu; G. Nicolaescu, rev. șc. (Caracal), 2 lei; Virgiliu Procopiescu (Caracal), 1 leu; I. Constantinescu

(Dobrosloveni), 1 leu; Marin Rădulescu, inst. dir. (Caracal), 2 lei; Ne-
culae Neștianu, inv. (Codăești), 1 leu; I. Rotariu, inv. (Pungești) 1 leu;
Aristița Hordilă, inv. (Dumești), 1 leu; Coman Mărnărescu, inv. (Dă-
nești), 1 leu; Gh. Vlăhufă, inv. (Șurănești), Gh. Pintilii, inv. (Tânguței),
1 leu; I. Kogălniceanu, inv. (Șurănești), 1 leu; Ecaterina Grigoriu, inv.
(Poiana-Cârnelui), 1 leu; C. Obreja, inv. (Pungești), 1 leu; Dimitrie Io-
nescu, inv. (Ciortești), 1 leu; Vasile Popovici, inv. (Spatele-Băcu), 1 leu;
N. Duca, inv. (Făcuta-Protopopești), 1 leu; Gh. Topor, inv. (Negrești-
Glodeni), 1 leu; Maria Țațomir, inv. (Ciortești), 1 leu; Eleonora Kogălni-
ceanu, inv. (Negrești-Valca Mare), 1 leu; I. Romașanu, inv. (com. Brea-
reasa), 1 leu; Gh. Trandaf, inv. (Drăgușeni-Trencuigi), 1 leu; I. Carare,
inv. (Țibana-Runcul), 1 leu; I. Nicolau, inst. (Cristești-Coropicieni), 1 leu;
Gh. Pricop, inv. (Ciortești-Pribești), 1 leu; Preotul Mihail Lăpțeș (Te-
lejna), 1 leu; Mihail Trifin, inv. (Telejna), 1 leu; I. Coman (Telejna),
1 leu; Nicolae Pieptu, rev. șc. (Grajduri), 2 lei; Vasile Costăchescu (Pe-
șești-Suceava), 1 leu; Dumitru Diaconescu (Oprișeni-Suceava), 1 leu;
Atanasie Ciocă, inv. (Strehaia), 1 leu; Sabin N. Popescu (Cloșani), 1 leu;
Andrei C. Popescu (Zegaia), 1 leu; M. Popescu (Imoasa), 1 leu; N. D.
Popescu (Covrigi), 1 leu; V. I. Bodgros (Carcova), 1 leu; I. Talvin (Or-
vița), 1 leu; D. Popescu (Vânători), 1 leu; Const. Olaru (Merișu), 1 leu;
C. N. Panaitescu (Balta-Verde), 1 leu; G. Balica (Iablașița), 1 leu; C. I.
Danubianu (Bistrița), 1 leu; M. Maicescu (Brezunt), 1 leu; C. I. Anghe-
lescu (Bălăcița), 1 leu; G. Mitucă (Scorila), 1 leu; Al. Bunceanu (Gor-
novița), 1 leu; C. Cernaianu (Cernaia), 1 leu; Titu Băleanu (Cotoroia),
1 leu; V. Pretorian (Cosovățu), 1 leu; I. Vâlceanu (Drăgolești), 1 leu;
B. Taloescu (Fânt. Negre), 1 leu; M. Presură (Gârnița), 1 leu; V. Bălă-
cioiu (Socolești), 1 leu; D. Danubianu (Gruia), 1 leu; C. Gherghinescu
(Grozesti), 1 leu; G. Ruptureanu (Luminic), 1 leu; Cerbulescu (Mileni),
1 leu; Bumbuș (Oprișor), 1 leu; G. Stuparu (Pitulași), 1 leu; I. Cio-
clov (Poiana-Mare), 1 leu; N. Bordancu (Proitești), 1 leu; G. Giurumescu
(Ruptura), 1 leu; Pr. N. Tudor (Seliște), 1 leu; Pr. Pârvulescu (Siroca),
1 leu; Savu Bărbătescu (Plopi-Calăreț), 1 leu; M. Bănescu (Broșteni),
1 leu; Gh. I. Ghiățu (Lupșa), 1 leu; Anton R. Popescu (Drăcșănei), 1
leu; N. Potlogeanu (Drăcșănei), 1 leu; Victoria N. Leontescu (Drăcșă-
nei), 1 leu; I. Florescu (Drăcșănei), 1 leu; M. Gr. Ungurelu (Căldărarii-
Burdea), 1 leu; D. Mihăilescu (Surdulești), 1 leu; G. Constantinescu
(Gârdești), 1 leu; I. Șerbănescu (Necsești), 1 leu; N. Pavelescu (Strâm-
beni), 1 leu; El. Angelescu (Strâmbeni), 1 leu; Voicu Ion (Strâmbeni),
1 leu; D. Cristea (Beuca), 1 leu; P. Demetrian (Tecuci-Kalinderu), 1 leu;
Iliescu Nicolae (Tecuci-Kalinderu), 1 leu; Ioan Radu (Netoți-de jos), 1
leu; George P. Salviu, rev. șc. (jud. Covurlui), 3 lei; G. Buruenescu
(Vârlozi-Covurlui), 2 lei; Gavril Novac (Vârlozi-Covurlui), 1 leu; Temis-
tole Toma (Vârlozi-Covurlui), 1 leu; C. Nicolau (Lupești-Covurlui), 1
leu; I. Blănaru (Mălușteni), 1 leu; I. Gr. Ursu, inv. (Mălușteni-Covur-
lui), 1 leu; At. Modiga, inv. (Mălișteni-Covurlui), 1 leu; Șt. D. Coșniță
(Țuțeani-Covurlui), 1 leu; V. I. Kahu (Țuțeani-Covurlui), 1 leu; S. Suș-
nea (Mănăstire-Covurlui), 1 leu; A. Costescu (Sigeni), 1 leu; D. Al Do-
brea (Comănești), 1 leu; Gh. Strățulescu (Tg.-Berești) 1 leu; Const. De-
cusară (Cudalbi), 1 leu; Julieta V. Ghaorghiu (Smulți), 1 leu; Paras-
chiva S. Dima (Smulți), 1 leu; Sterea Costescu (Urlești), 1 leu; Vasile
S. Tănăce (Smulți), 1 leu; Teodor Brehoiu (Corni), 1 leu; T. N. Teo-
doru (Crăești), 1 leu; Constantin Dohotariu (Crăești), 1 leu; Constan-
tin Grigoriu (Jorăști), 1 leu;

Numărul membrilor înscrși în cursul anului 1909 este de 1.260, iar
veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 9515 lei.

(Va urmă în numărul viitor).